

Spike Island mytteriet.

Times for 6te Febr. d. å. indeholder følgende udtalelse af Howard Selskabets sekretær, WILLIAM TALLACK, i anledning af det i Spike Island-fængslet d. 27 Jan. stedfundne mytteri.

„Mytteriet af fangerne i Spike Island-fængslet i lørdags otte dage, hvorved flere funktionærer bleve overfaldne og meget forslæde af fangerne, og hvorved værre følger vilde være opståede, hvis ikke 100 marinere og et antal søfolk og politibetjente vare tilkaldte, burde henlede fængselsbestyrelsens opmærksomhed på snarest muligt at forhindre ny skæbnesvangre tumulter i Dartmoor mellem fanger og betjente. Trods det sædvanlige pralende og optimistiske sprog om denne sag hos ministeriet og straffeanstaltskommissionen er det et alvorsfuld faktum, at disse autoriteter i flere år i voxende grad have skilt sig fra ånden og bogstavet i den moderne lovgivning med hensyn til den bydende nødvendighed af at undgå det farlige og fordærvelige fællesskab af forbrydere. I betragtning af de foreliggende forslag til at udstrække anvendelsen af sådant fællesarbejde til bygningen af nødhavne ved Dover, Filey eller Peterhead er det endmere nødvendigt, at begge sider af dette spørgsmål nøje overvejes, og at man mere virkningsfuldt end hidtil forebygger faren for mytteri.

Fængselsbestyrelsen forsikrer gentagende publikum om, at dens system er godt, og som bevis derfor henvises triumferende til fangernes aftagende antal i de sidste år. Men det er klart, at de virkelige årsager til formindskelsen må udledes af virksomheden af reformatory og industrial schools, af loven om vaneforbrydere og af opdragende bestræbelser. Medens således antallet af de yngste forbrydere, fra 15 til 24 år, officielt erklæres i de sidste 10 år at være formindsket med 1000, er i den samme periode antallet af de ældre, over 34 år, voxet med mere end 1200.

Dette er en meget oplysende kendsgerning, som fængselsbestyrelsen er tvungen til at godkende på samme tid, som den synes at være blind for den dadel over dens system, som indeholdes i det anførte.

Den engelske statistik er skammelig mager til derefter at bedømme, hvorvidt fællesskabet tillader forbedring eller indeholder afskrækkende momenter til at formindske tilbagefaldene; og at det er sket med hensigt kan man ikke mene. Den irske statistik er mindre ufuldstændig, og den sidste officielle rapport om Irlands fængsler, for 1882, modtager, at af de 241 fanger, som i det sidste år ere modtagne i fængslerne, have kun 54 forhen været indsatte i straffeanstalter eller lokale fængsler. Folk som disse sidste ere netop de mænd, som i et antal af 400 ere pakkede sammen i Spike Island fængslet for at udgrave en havn m. m. I den nys nævnte rapport oplyser dette fængsels erfarne præst, LYONS, at han for at vække nogle af fangerne til bedre erkendelse indbød sex gejstlige til særligt at forsøge en mission iblandt dem. Men han tilføjer, „dette sluttede fangeselskabs ødelæggende indflydelse tilintetgjorde snart alt det gode, som var udrettet“. Hans kollega, O'CONNOR, siger ligeledes: „Sandheden af maximen — dårligt selskab fordærver gode sæder — har ingensinde fået en mere gribende illustration end i dette fængsel“. Hvad selve anstalten angår, blev den særlig fordømt for fem år siden af den dengang nedsatte kommission. Men den officielle forsømmelighed har hidtil holdt sin hånd over den, og regeringen har således selv i høj grad ignoreret de simpleste præventive og reformatoriske principer.

De eneste fanger, som burde anvendes til offentlige arbejder, hvis overhovedet nogen skal, ere de mindst vanserede, de mere påvirkelige og de mere håbefulde, således som det for tiden er tilfældet i straffeanstalten *Lusk*, ved Dublin. At forsømme dette princip, som i Spike Island og Dartmoor, er uretfærdigt og farligt for alle parter, for fangerne, for deres opsyn og for hele samfundet“.
